

LBRIS

We know
books

Ashley Winstead

**În visul meu
am un cuțit în mână**

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2022

CAPITOLUL 1

ACUM

Corpul tău știe. Precum o antenă racordată la vibrațiile din aer, sau o ansă de radiestezie care identifică lucruri atât de adânc îngropate încât nici n-ai încă un nume pentru ele. În sâmbăta în care a venit, m-am trezit încordată ca o coardă de chitară. Toată ziua am simțit murmurul a ceva care îmi îndrepta spinarea, ceva ce nu mi-am dat seama că e nerăbdare decât în clipa când am introdus cheia în cutia poștală și am întors-o. Era acolo cu toată pompa și tot fastul la care te puteai aștepta din partea Universității Duquette: un plic gros, crem, cu emblema sângerie a Turnului Blackwell imprimată în ceara care-l închidea. Când l-am scos, mâinile au început să-mi tremure. Așteptasem multă vreme. În sfârșit venise.

Ca prin vis, am traversat podeaua de marmură a clădirii în care locuiam și am intrat în lift. Percepeam vag existența altor oameni, faptul că liftul se tot oprea, până când am ajuns într-un final și la etajul optsprezece. Odată intrată în apartament, am încuiat ușa, mi-am aruncat pantofii într-un colț și mi-am pus cheile pe masă. Deși era împotriva propriilor reguli, m-am trântit pe canapeaua ivoire îmbrăcată în haine de sport. Colanții de spandex încă îmi erau umezi de la transpirație.

Am vârât degetul în fantă și am tras. N-am băgat în seamă că hârtia m-a zgâriat ușor când s-a deschis plicul. Dinăuntru a căzut invitația grea, cu scris îngroșat și în relief. *Aceasta este o invitație oficială la Reuniunea absolvenților Universității Duquette, în perioada 5-7 octombrie.* O schiță în cerneală roșie a Turnului Blackwell, atât de înaltă încât vârful aproape că străpungea cuvintele. *Vă așteptăm cu brațele deschise să luați parte la această tradiție îndrăgită la Duquette. Alături găsiți invitația la Reuniunea de zece ani a promoției 2009. Veniți să vă retrăiți zilele la Duquette și să sărbătoriți numeroasele succese – atât ale dumneavoastră, cât și ale colegilor – de care v-ați bucurat de când ați părăsit Campusul Stacojiu.*

Când am scuturat plicul a căzut o mică invitație roșie. Am așezat-o pe măsută, lângă cealaltă. Mi-am trecut degetele peste literele în relief și am atins marginile drepte, ascuțite, ale fiecărui colț. Am început să gâfâi. Plămâni lucrau din greu, de parcă m-aș fi urcat la loc pe bicicleta de fitness. *Reuniunea absolvenților Duquette.* Nu-mi dădeam seama când anume devenise o obsesie. Poate că fusese o transformare treptată, pe măsură ce planul mi se dezvoltase și se cristalizase într-o imagine detaliată.

M-am uitat la afișul atârnat deasupra mesei, pe care scria „F-E-L-I-C-I-T-Ă-R-I-!” Îl lăsasem acolo de la petrecerea mea din urmă cu două săptămâni. Organizasem evenimentul în cinstea promovării mele – devenisem cea mai tânără femeie numită partener la gigantul din domeniul consultanței Coldwell & Company New York. Apăruse chiar și un articol în *Daily News*, scris dintr-o perspectivă feministă, despre tinerele promovate în mediul corporatist. Lipisem articolul pe frigider și îl dădeam jos când veneau prietenii în vizită, iar într-un sertar de la birou mai aveam vreo șase copii. Pe ce-a de-a șaptea i-o trimisese mamei, în Virginia.

Victoria aceea picase la țanc. M-am ridicat de pe canapea, am lăsat draperiile deschise ca să se vadă orașul și am mers la baie. Acum stăteam în Upper East Side; la facultate fusesem în East House. Îmi plăcea continuitatea asta, felul în care viața mea încă era conectată de mine, cea de odinioară. *Veniți să vă retrăiți zilele la Duquette*, zicea în invitație. În timp ce stăteam în fața oglinzii din baie, cuvintele acționau ca o vrajă. Mi-am închis ochii și mi-am adus aminte.

Mersul prin campus sub turnurile gotice înalte. Arhitectura dramatică, îndulcită de magnolii cu ramuri groase și curbate, frunze ca de ceară și flori albe, având un parfum atât de amețitor încât te puteau atrage suficient de aproape cât să le atingi, după care clipeai și-ți dădeai seama că te îndepărtasei de drum. Facultatea – o libertate atât de profundă încât bucuria ei nu dispăruse în toți cei patru ani.

Zidurile de cărămidă din East House. Încă era imaginea care-mi venea în minte atunci când mă gândeam la ideea de cămin, deși locuisem acolo doar un an. Și casa Phi Delt la miezul nopții, cu muzica răsunând în spatele ușilor închise, cu lumini stroboscopice care ieșeau prin ferestre și studenții îmbrăcați pentru una dintre petrecerile tematice pe care le născocea Mint tot timpul. Fiorii pe care-i simțeam de fiecare dată când urcam treptele de piatră, cu ochii încadrați de un contur negru și brațul meu întrepătruns în al lui Caro. Totul era îmbătător, chiar dinainte să ne punem pe băut.

Patru ani în care mi-am trăit viața de parcă ar fi fost un fel de tablou fauvist, zile îmbibate în culori vii, emoții tari ca de gesso. Ca și cum ar fi fost un fel de de joacă: momentele bune erau ca niște vârfuluri cu peisaje dramatice, iar cele rele niște văi întunecate. Grupul nostru în rol de vedete încă din toamna primului an de facultate, când ne câștigaserăm notorietatea și porecla. Cei Șapte din East House. Mint, Caro, Frankie, Coop, Heather, Jack, și eu.

Oamenii care-mi dăruiseră cele mai bune și cele mai rele zile din viața mea.

Dar nici chiar în cele mai rele momente nimeni n-ar fi putut prezice că una dintre noi nu va reuși să termine facultatea. Sau că un altul va fi acuzat de uciderea ei. Noi, restul, am plutit în derivă. Numele de Cei Șapte din East House nu mai era o onoare, ci o acuzație scrisă cu litere de-o șchioapă.

Am deschis ochii și m-am privit în oglinda din baie. Preț de o clipă m-a privit Jessica Miller, în vârstă de optsprezece ani, cu părul natural, nevopsit, având nevoie de o tunsoare care nu exista în Norfolk, Virginia. Toată numai piele și os, cum doar la adolescență poți fi, îmbrăcată cu o fustă plisată și având unghiile date cu oă. Disperată să i se acorde atenție.

O străfulgerare, apoi a dispărut. În locul ei era Jessica la treizeci și doi de ani, cu fața roșie și transpirată, da, dar lustruită din toate punctele de vedere posibile cu un salariu de consultant în New York: mai blondă, cu dinți mai albi, cu pielea mai fină, mai tonifiată și musculoasă.

M-am studiat așa cum o făcusem toată viața, căutând ce vedeau ceilalți când se uitau la mine.

Voiam ca ei să vadă perfecțiunea. Tânjeam adânc după asta în sinele meu întunecat: să fiu atât de bună încât să-i las pe ceilalți cu gura căscată. Nu era plăcut să recunoști asta, așa că nu o spuseseșem nimănui, cu excepția unui terapeut, o dată. Mă întrebasese dacă sunt de părere că e posibil să fii perfect, iar eu am recunoscut că nu trebuie să fiu chiar perfectă câtă vreme sunt cea mai bună.

O mărturisire și mai puțin plăcută: uneori, rareori, dar uneori simțeam că sunt perfectă, sau cel puțin pe-aproape.

Uneori stăteam în fața oglinzii din baie, ca acum, îmi pieptănam încet părul, examinându-mi linia dreaptă a nasului, curbura evidentă a pomeților, și mă gândeam: *Ești superbă, Jessica Miller*. Uneori, când mă gândeam la mine ca la o foaie de calcul, cu toate

atuurile mele, mă umpleam de mândrie la cât de bună ajunsesem la modul obiectiv. La 32 de ani aveam o carieră în ascensiune, o diplomă *summa cum laude* de la Duquette, fusesem în clubul Kappa și fusesem a doua cea mai bună la note din Liceul Lake Granville. Aveam o listă de foști iubiți demnă de invidiat, împrumuturile pentru facultate în sfârșit plătite, propriul meu apartament în cel mai prestigios oraș din lume, o garderobă plină și un pașaport și mai plin, precum și note mari la examenele SAT¹. Oricum ai fi pus problema, eram *bună*. Eram în topul celor mai de succes oameni.

Dar, oricât de mult încercam să mă agăț de roadele strălucitoare ale vieții mele, nu dura mult până când lista mea întunecată ieșea la suprafață. Tot ce nu reușisem vreodată, fiecare loc doi, fiecare respingere, totul *se aduna, se aduna, se aduna*, până când suspiciunea a devenit insuportabilă, iar peria de păr a căzut în chiuveță. În oglindă vedeam pe altcineva. Părul blond, dinții albi și colanții de ciclism scumpi erau toate numai niște încercări jalnice de a ascunde adevărul: eu, Jessica Miller, eram cât se poate de mediocră și așa fusesem toată viața.

Oricât aș fi încercat să neg, lista întunecată șoptea: *Ai devenit consultantă doar din disperare, atunci când n-ai mai putut să-ți urmezi calea dorită. Clubul Kappa, a doua cea mai bună la rezultate? Întotdeauna ai fost pe locul doi. Notele de la SAT – nu la fel de mari pe cât sperai.* Îmi spunea că sunt la fel de obișnuită și lipsită de originalitate pe cât promitea numele meu: Jessica, cel mai comun nume de fată în anul în care mă născusem. Miller, unul dintre cele mai comune nume de familie din SUA în ultima sută de ani. Întreaga lume era inundată de Jessica Miller, ne găseai la orice colț de stradă.

Niciodată n-am putut spune care dintre povești era cea corectă – Jessica ruptă din soare, sau Jessica cea mediocră. Viața

1. Examenle-standard pentru admiterea la facultate în Statele Unite. (n. red.)

mea era o narațiune pe care n-o puteam descifra, plină de dovezi contradictorii.

Am luat peria din chiuvetă și am așezat-o cu grijă pe policioara din baie, apoi m-am gândit mai bine, am ridicat-o și am smuls un smoc de păr blond dintre peri. L-am făcut ghem și am simțit cum se rup firele.

De asta era atât de importantă Reuniunea. Niciun aspect din viața mea nu arăta cum îmi imaginasem pe timpul facultății. Toate visele, toate planurile îmi fuseseră zdrobite. În cei zece ani de când absolvisem, lucrasem neobosit ca să-mi revin: să fiu frumoasă, de succes, fascinantă. Să creez versiunea pe care am vrut mereu s-o vadă ceilalți. Oare funcționase? Dacă mă întorceam la Duquette și mă înfățișam oamenilor ale căror păreri contau cel mai mult, puteam citi adevărul în ochii lor. Și atunci aș fi știut, o dată pentru totdeauna, cine sunt eu cu adevărat.

Aveam să merg la Reuniune, să traversez holurile familiare, să vorbesc cu oamenii cunoscuți, s-o introduc pe Jessica cea nouă în povestea Jessicai celei vechi și să văd cum s-au transformat lucrurile.

Am închis ochii și am chemat în fața ochilor imaginea care mi-era acum atât de familiară încât parcă aș fi trăit-o deja. Intru la Reuniunea promoției 2009. Toată lumea s-a adunat și e în ținute de seară. Toate privirile se îndreaptă spre mine, conversațiile se opresc, muzica se întrerupe, paharele de șampanie se coboară pentru a mă vedea mai bine. Marea de foști studenți se desparte și îi aud șoptind: *E Jessica Miller? Arată incredibil. Acum că mă gândesc la asta, cred că mereu a fost cea mai frumoasă. Știați că e cea mai tânără femeie care a ajuns parteneră la Coldwell New York? Am auzit că o să apară și în Forbes. Cred că dintotdeauna a fost un geniu. Mă întreb cum de nu mi-am dat seama.*

În cele din urmă, ajung la destinație: punctul către care gravitam întotdeauna, indiferent de distanță sau de ani. Oamenii care

m-au atras în orbita lor. Mint, Caro, Frankie, Coop. Doar că, de data asta, fără Heather sau Jack. De data asta, Courtney avea să fie acolo, de vreme ce revenise în grup atât de implacabil. Dar e în regulă, pentru că de data asta, eu sunt vedeta. Caro tresare când mă vede, iar Frankie spune că, deși umbla cu fotomodele, tot eu sunt cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Courtney se face verde de invidie, prea jenată de succesul de care mă bucur și de câți bani fac ca să vorbească despre cariera ei ridicolă ca *influencer* de fitness. Mint dă drumul mâinii lui Courtney de parcă a luat foc, incapabil să-și ia ochii de la mine, iar Coop... Coop...

Acolo pierd firul de fiecare dată.

Era o imagine ridicolă. Faptul că știam asta nu mă împiedica să mi-o doresc. Iar Jessica Miller în vârstă de treizeci și doi de ani trăia potrivit unui principiu pe care Jessica de la facultate abia începuse să-l învețe: dacă îți dorești ceva suficient de mult, faci orice pentru a-l obține. Da, aveam să mă întorc întorc să-mi retrăiesc zilele de la Duquette, așa cum spunea invitația, dar de data asta, aveam s-o fac mai bine. Aveam să fiu Jessica cea ruptă din soare. Să le arăt că au greșit că n-au băgat-o în seamă înainte. Reuniunea avea să fie triumful meu.

Am aruncat ghemul de păr la gunoi. Chiar și încurcate, firele luminoase arătau frumos pe lângă bețișoarele de urechi și hârtia albă.

Apoi, brusc, am zărit preț de o clipă niște păr blond smuls, lipicios și roșu, prins de cearșafurile albe. Am scuturat din cap ca să alung vedenia.

Aveam să le arăt eu tuturor. Apoi, în sfârșit, aveam să scap de acea suspiciune întunecată, acea șoaptă insidioasă care spunea că am făcut totul anapoda, că am făcut cele mai mari greșeli cu puțință încă din ziua în care am văzut East House pentru prima dată prin parbrizul crăpat al mașinii părinților mei.

În sfârșit, mă întorceam.

CAPITOLUL 2

ACUM

Cu o seară înainte de a pleca la Reuniune, m-am întâlnit cu Jack la un pahar. În săptămânile de când sosise invitația, vinovăția îmi temperase entuziasmul. Știam că și Jack primise una, dar că nu se putea întoarce nici în ruptul capului. Să traversez orașul ca să ajung la barul lui preferat – un loc liniștit, fără pretenții – era o mică penitență pentru toate lucrurile pe care n-aveam să le pot ispăși vreodată. Cel mai important dintre ele era că, spre deosebire de el, mie nu-mi fusese distrusă toată viața când aveam 22 de ani.

M-am așezat față-n față cu el. A înclinat paharul de whiskey spre mine și mi-a zâmbit.

– Bună, prietena mea. Să înțeleg că urmează să pornești spre Duquette?

Nu vorbeam niciodată despre facultate. Am tras adânc aer în piept și mi-am pus palmele pe masă.

– Plec mâine.

– Știi...

Jack a zâmbit și s-a uitat în jos la paharul său.

– Chiar îmi lipsește locul ăla. Toți garguii, toate vitraliile și contraforturile...

Și-a ridicat privirea înapoi la mine.

– Atât de pretențios, mai ales pentru Carolina de Nord, dar atât de frumos, știi?

L-am studiat. Dintre noi toți, nu Jack era cel mai schimbat – probabil că acela era Frankie, poate Mint –, dar cu siguranță îmbătrânise mai mult decât ar fi trebuit în zece ani. Își purta părul lung, prins după urechi și își acoperise fața de copil cu o barbă, ca o mască. La colțurile ochilor avea riduri premature. Era încă arătos, dar nu ca în trecut, când avea frumusețea aceea îngrijită pe care te-ai aștepta s-o vezi la liderul unui grup de tineri, la băiatul din cartier pe care l-ai lăsa să aibă grijă de copii fără să eziți.

– Mă întreb cât de mult s-a schimbat campusul.

Jack arbora un zâmbet visător.

– Crezi că mai există cafeneaua Frothy Monkey?

– Nu știu.

Afecțiunea din vocea lui mă omora. Mi-am lăsat privirea în jos.

– Hei.

Tonul lui Jack s-a schimbat, iar eu mi-am ridicat privirea și m-am uitat la ochii lui. Erau căprui, cu gene lungi, la fel de sinceri ca întotdeauna. N-aveam să știu niciodată cum reușise să păstreze asta.

– Sper că nu te simți aiurea din cauza mea. Vreau să te distrezi. Vreau să aflu tot de îndată ce te întorci. Fă-mi o favoare și vezi dacă mai există Frothy Monkey, bine? Heather și cu mine obișnuiam să mergem acolo în fiecare duminică...

S-a întrerupt, dar măcar de data asta vocea nu-i mai era gâtuită ca înainte. Se simțea din ce în ce mai bine. Trecuseră ani întregi de când nu mă mai sunase în mijlocul unui atac de panică, cu glas pițigăiat, ca de copil, repetându-mi la nesfârșit *nu-mi pot scoate din minte imaginea cadavrului ei*.

– Bineînțeles.

Una dintre cele două chelnerițe, cea excesiv de morocănoasă, mi-a strecurat un pahar de vin în față și a plecat fără să comenteze.

– Mulțumesc, i-am spus.

Am sorbit și am făcut tot posibilul să nu fac vreo grimasă în timp ce Jack mă privea. De obicei îmi comandam cel mai scump pahar de vin roșu, dar asta nu însemna mare lucru aici.

M-am forțat să înghit.

– Ce altceva dorești să-ți mai raporteze?

S-a îndreptat de spate, entuziasmat, și pentru o clipă parcă avea iarăși optsprezece ani.

– Doamne, ce mai vreau să știu? Bine, în primul rând: vreau toate detaliile despre Caro și Coop. Cum a cerut-o, când e nunta, ce poartă?

Jack a continuat, ocolind cu eleganță faptul că nu era invitat la nuntă.

– Crezi că s-au cuplat în facultate și au ținut asta secret față de noi toți? Întreab-o. Vreau să aflu toate dedesubturile. Cine și-ar fi închipuit ca ei doi să ajungă împreună? E atât de neașteptat!

Am dat paharul pe gât și am ridicat degetul pentru încă unul, deși știam că ospătărița nu suporta asta.

– Mhm, am spus, înghițind. Sigur.

Jack a zâmbit.

– Am nevoie de un raport complet despre cum arată Coop acum. Trebuie să știi câte tatuaje și-a făcut, dacă încă mai are aerul ăla de *Outsiders*², dacă s-a tuns.

S-a tras de o șuviță de păr.

– Ce zici, seamănă cu freza lui Coop de atunci?

2. Serial adaptat de Francis Ford Coppola după romanul omonim scris de S.E. Hinton. (*n. red.*)